

מילתא מחבריה — טפי ליה גברא יתירא
בקריאת התורה.

הלכך —

בראש חודש וחולו של מועד, דאיכא בהו
קרבן מוסף — קורין ארבעה.

ביום טוב, דטפי עליהו מילתא, דאסור
בעשיית מלאכה — קורין חמשה.

ביום הכפורים, דענוש על חילולו כרת —
קורין ששה.

בשבת, דאיכא איסור סקילה — קורין שבעה.

והשתא הדרינן לגופא דמימרא דמייתנין
לעיל: רב איקלע לכבל בתענית צבור. קם,
קרא בספרא. פתח — בריך, חתם — ולא
ברוך. נפול כולי עלמא אנפיהו, ורב לא
נפל על אנפיה.

והוינן בה: מאי טעמא רב לא נפיל על
אפיה?

ומהדרינן: משום דרצפה של אבנים היתה
שם. ותניא: כתיב: "ואבן משכית³⁹ לא
תתנו בארצכם להשתחות עליה", ודרשינן:

במלאכה, וחולו של מועד אסור.

38. רש"י במס' תענית [כ"ט ע"ב, ד"ה ומפטיר].

39. ופי' רש"י בחומש [ויקרא כ"ו א'],
ד"משכית" — מלשון כסוי. כמו: "ושכותי
כפי". והיינו, רצפה מכוסה באבנים. ובאבן עזרא
שם כתב, דהיא אבן מצויירה.

ובאונקלוס תרגם: "אבן סגדא", דהיינו —
אבן מיוחדת להשתחויה. והכי נמי איתא

דתניא: חל ט' באב להיות בשני ובחמישי —
קורין שלשה ומפטיר אחד [השלישי הוא
המפטיר³⁸]. ואם חל בשלישי וברביעי —
קורא אחד ומפטיר אחד, שהקורא הוא
המפטיר.

רבי יוסי אומר: לעולם — קורין שלשה
ומפטיר אחד.

על כל פנים, חזינן דלכולי עלמא אין קורין
ארבעה בט' באב!?

ואלא קשיא מאי אתא לאתויי האי דקתני
במתניתין: "זה הכלל"?

ומתריצין: לא. "זה הכלל" לאתויי ראש
חודש ומועד הוא דאתא.

ותמהינן: הא בהדיא קתני לה ברישא,
דקתני: בראשי חדשים ומועד קורין
ארבעה?!

ומתריצין: סימנא בעלמא יחיב התנא בהך
כללא.

דלא תימא דיום טוב וחולו של מועד — כי
הדרי ניהו, ובתרווייהו קורין ארבעה, אלא,
נקוט האי כללא בידך: כל יומא דטפי ליה

בזמן שביהמ"ק קיים, מפני המוספין שקרבין בו,
שהם לכל ישראל. וכדאיתא בירושלמי, דבער"פ
אחר חצות — אסור במלאכה, משום שאז זמן
קרבת הפסח. עיי"ש שהאריך.

ובספר האשכול [הלכות ראשי חדשים] כתב,
דהאי דאמרינן הכא "בטול מלאכה לעם" — על
תוספת תפלה ותחנונים קאמר, שאינם בראש
חדש וחולו של מועד — כמו בתענית. ולא
בטול מלאכה ממש קאמר, דהא ראש חדש לא
דמי לחולו של מועד, שראש חדש מותר